

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การใช้บังคับร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน
ในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอมืองสมุทรปราการ และอำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/๖๐๕๑ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่การทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้เสนอร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอมืองสมุทรปราการ และอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ อนุมัติหลักการร่างพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว และส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาก่อนดำเนินการต่อไป ต่อมาสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ส่งร่างพระราชกฤษฎีกาที่ตรวจพิจารณาแล้วไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการต่อไป โดยมาตรา ๒ ของร่างพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวกำหนดให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไป เพื่อให้ร่างพระราชกฤษฎีกานี้มีผลใช้บังคับต่อเนื่องกับพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอมืองสมุทรปราการ และอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่จะสิ้นผลใช้บังคับในวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ แต่ขณะนี้ระยะเวลาได้ล่วงเลยวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ แล้ว แต่ยังไม่สามารถประกาศใช้บังคับร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าวได้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงขอหารือว่า หากสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีนำร่างพระราชกฤษฎีกาประกาศในราชกิจจานุเบกษา อันจะทำให้ร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้มีผลใช้บังคับย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ จะเป็นกรณีการบังคับใช้กฎหมายย้อนหลังที่เป็นโทษแก่ผู้ถูกเวนคืนหรือไม่ เนื่องจากผู้ถูกเวนคืนจะได้รับเงินค่าทดแทนตามพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๔๗ แทนที่จะได้รับเงินค่าทดแทนในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งอาจเป็นจำนวนเงินที่สูงกว่าปี พ.ศ. ๒๕๔๗ อันจะนำไปสู่การฟ้องร้องเป็นคดีต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ต่อไปได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี รวมทั้งได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) และผู้แทนกระทรวงคมนาคม (สำนักงานปลัดกระทรวงและการทาง

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๗๐๘ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

พิเศษแห่งประเทศไทย) แล้ว เห็นว่า มาตรา ๔๒^๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ กำหนดให้รัฐมีอำนาจเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ของเอกชนมาเป็นของรัฐได้ เพื่อใช้ในการกิจการที่จำเป็นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ การผังเมือง การพัฒนาการเกษตรหรือการอุตสาหกรรม การปฏิรูปที่ดิน หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น แต่ต้องกำหนดค่าทดแทนที่เป็นธรรมและภายในเวลาอันสมควร โดยจะตราเป็นพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนไว้ก่อนก็ได้ ซึ่งเมื่อตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้วก็จะส่งผลสำคัญ ๒ ประการ คือ เจ้าหน้าที่มีสิทธิที่จะเข้าไปในที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นเพื่อทำการสำรวจและเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนที่แน่นอน และการใช้ราคาที่เป็นอยู่ในวันที่ตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนเป็นฐานในการกำหนดเงินค่าทดแทน ดังนั้น มาตรา ๖ วรรคสาม^๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงได้กำหนดให้พระราชกฤษฎีกาเช่นนี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดสองปี หรือตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกานั้น แต่ต้องไม่เกินสี่ปี โดย

^๑มาตรา ๔๒ การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะกิจการของรัฐเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ การผังเมือง การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาการเกษตรหรือการอุตสาหกรรม การปฏิรูปที่ดิน การอนุรักษ์โบราณสถานและแหล่งทางประวัติศาสตร์ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดใช้ค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันควรแก่เจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิบรรดาที่ได้รับความเสียหายจากการเวนคืนนั้น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การกำหนดค่าทดแทนตามวรรคหนึ่งต้องกำหนดให้อย่างเป็นธรรมโดยคำนึงถึงราคาซื้อขายกันตามปกติในท้องตลาด การได้มา สภาพและที่ตั้งของอสังหาริมทรัพย์ ความเสียหายของผู้ถูกเวนคืนและประโยชน์ที่รัฐและผู้ถูกเวนคืนได้รับจากการใช้สอยอสังหาริมทรัพย์ที่ถูกเวนคืน

กฎหมายเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ต้องระบุวัตถุประสงค์แห่งการเวนคืนและกำหนดระยะเวลาการเข้าใช้อสังหาริมทรัพย์ไว้ให้ชัดแจ้ง ถ้ามิได้ใช้เพื่อการนั้นภายในระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าวต้องคืนให้เจ้าของเดิมหรือทายาท

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๕ เมื่อรัฐมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เพื่อกิจการใด ๆ อันจำเป็นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภคหรือการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ หรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือเพื่อการผังเมือง หรือเพื่อการพัฒนาการเกษตร หรือการอุตสาหกรรม หรือเพื่อการปฏิรูปที่ดิน หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น ถ้ามิได้ตกลงในเรื่องการโอนไว้เป็นอย่างอื่น ให้ดำเนินการเวนคืนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการเวนคืนตามวรรคหนึ่ง จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนไว้ก่อนก็ได้

^๓มาตรา ๖

ฯลฯ

ฯลฯ

พระราชกฤษฎีกาเช่นนี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดสองปี หรือตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกานั้น แต่ต้องไม่เกินสี่ปี แล้วแต่จะเห็นว่าจำเป็นเพื่อทำการสำรวจที่ดินที่จะต้องเวนคืนนั้น

เจตนารมณ์ของการกำหนดระยะเวลาไว้ก็เพื่อเป็นการเร่งรัดให้เจ้าหน้าที่หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากเจ้าหน้าที่เข้าดำเนินการสำรวจที่ดินเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ในขณะเดียวกันก็เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันที่จะได้รับเงินค่าทดแทนอย่างเป็นธรรม ซึ่งในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่สามารถดำเนินการสำรวจที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาของพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนได้ อำนาจในการสำรวจที่ดินที่จะต้องเวนคืนของเจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราชกฤษฎีกาย่อมเป็นอันสิ้นสุดลง และการกำหนดวันที่จะใช้เป็นฐานของการกำหนดเงินค่าทดแทนซึ่งได้แก่วันที่พระราชกฤษฎีกานั้นใช้บังคับก็เป็นอันสิ้นสุดในวันที่พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนนั้นสิ้นอายุการใช้บังคับ และทำให้หน่วยงานของรัฐไม่มีอำนาจที่จะเข้าไปดำเนินการสำรวจ เจรจากดลองซื้อขาย และกำหนดจำนวนเงินค่าทดแทนอสังหาริมทรัพย์ที่ยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ตามนัยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๖) ซึ่งได้วินิจฉัยไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๘๕๓/๒๕๓๕^๔ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙๙/๒๕๔๕^๕ ว่า หากพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนได้หมดอายุลง ย่อมทำให้เจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราชกฤษฎีกาไม่มีอำนาจเข้าสำรวจ ดกลงซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ และกำหนดจำนวนเงินค่าทดแทนได้อีกต่อไป และหากหน่วยงานของรัฐยังประสงค์จะดำเนินการสำรวจข้อเท็จจริงเพื่อประโยชน์ในการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์นั้นต่อไปก็ต้องตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนฉบับใหม่ หรือหากหน่วยงานของรัฐได้สำรวจข้อเท็จจริงเพื่อประโยชน์ในการเวนคืนครบถ้วนแล้วก็ต้องตราเป็น พระราชบัญญัติ เพื่อเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามมาตรา ๑๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยไม่จำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอีก ส่วนการกำหนดเงินค่าทดแทนให้แก่เจ้าของและผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์จะต้องกำหนดโดย

“บันทึก เรื่อง การดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายหลังจากพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนหมดอายุลง ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๑๓๙๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

“คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙๙/๒๕๔๕ มีสาระสำคัญดังนี้

เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกา จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนซึ่งอยู่ในอำนาจของตนภายในอายุพระราชกฤษฎีกา ซึ่งไม่เกินสี่ปี กล่าวโดยเฉพาะคือต้องจ่ายเงินค่าทดแทนหรือวางเงินค่าทดแทนให้แล้วเสร็จภายในอายุพระราชกฤษฎีกา ... หากไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในอายุพระราชกฤษฎีกานั้น ก็ต้องออกพระราชกฤษฎีกาฉบับใหม่ หรือตราพระราชบัญญัติเพื่อเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๑๕ วันอันเป็นฐานที่ตั้งแห่งการกำหนดเงินค่าทดแทนก็จะเปลี่ยนไปเป็นวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาฉบับใหม่หรือเป็นวันใช้บังคับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ แล้วแต่กรณี

“มาตรา ๑๕ เมื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนที่แน่นอนแล้ว ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นเพื่อเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าว โดยให้ระบุที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นที่ต้องเวนคืนพร้อมทั้งรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย

คำนึงถึงราคาตามความเป็นธรรมที่เป็นอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มีผลใช้บังคับตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑^๖ และมาตรา ๒๓^๗ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ตามนัยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ซึ่งได้วินิจฉัยไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๒๓๔/๒๕๓๒^๘

สำหรับกรณีตามข้อหาข้อนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอมืองสมุทรปราการ และอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้สิ้นผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ประกอบกับยังมิได้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนขึ้นใหม่ ดังนั้น อำนาจของการทางพิเศษแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอมืองสมุทรปราการ และอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ย่อมเป็นอันสิ้นสุดลงตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ส่วนประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การกำหนดวันใช้บังคับต่อเนื่องในร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน

มาตรา ๒๑ เงินค่าทดแทนที่จะให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนตามมาตรา ๑๘ นั้น ถ้ามิได้บัญญัติไว้เป็นพิเศษในพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฉบับใดโดยเฉพาะแล้ว ให้กำหนดโดยคำนึงถึง

(๑) ราคาที่ซื้อขายกันตามปกติในท้องตลาดของอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนตามที่เป็นอยู่ในวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖

(๒) ราคาของอสังหาริมทรัพย์ที่มีการตีราคาไว้เพื่อประโยชน์แก่การเสียภาษีบำรุงท้องที่

(๓) ราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

(๔) สภาพและที่ตั้งของอสังหาริมทรัพย์นั้น และ

(๕) เหตุและวัตถุประสงค์ของการเวนคืน

ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกเวนคืนและสังคม

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่มีการใช้บังคับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามมาตรา ๑๕ โดยมิได้มีการออกพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๖ และพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฉบับนั้นมิได้กำหนดเรื่องเงินค่าทดแทนไว้เป็นอย่างอื่น ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฉบับนั้นแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่หนึ่งคน ผู้แทนกรมที่ดินหนึ่งคน ผู้แทนของหน่วยงานอื่นของรัฐหนึ่งคน และผู้แทนของสภาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำหน้าที่กำหนดราคาของอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนและจำนวนเงินค่าทดแทนที่จะให้แก่บุคคลตามมาตรา ๑๘

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งกำหนดเงินค่าทดแทนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑ โดยอนุโลม โดยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันได้รับแต่งตั้งและให้นามตรา ๙ วรรคสาม และวรรคห้า มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

บันทึก เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายในการตราพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนมาก ที่ นร ๐๖๐๑/๔๘๐ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

จะส่งผลเป็นการใช้บังคับย้อนหลังหรือไม่ นั้น เห็นว่า แม้โดยหลักการแล้ว การกำหนดวันใช้บังคับย้อนหลังในพระราชกฤษฎีกานั้นสามารถกระทำได้ แต่ก็ต้องไม่เป็นการขัดต่อกฎหมายแม่บทที่ให้อำนาจตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว และต้องไม่มีผลย้อนหลังให้เป็นโทษหรือเป็นผลร้ายแก่ผู้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย แต่โดยที่กรณีตามข้อหาข้อนี้ ผู้แทนการทางพิเศษแห่งประเทศไทยชี้แจงว่า^{๑๐} การทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการสำรวจเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่ยังไม่สามารถตกลงทำสัญญาซื้อขายและดำเนินการรังวัดแบ่งแยกโฉนดได้เท่านั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) จึงเห็นว่ากรณีนี้ไม่มีเหตุที่จะต้องตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นใช้บังคับเพื่อประโยชน์ในการสำรวจอสังหาริมทรัพย์อีก แต่การทางพิเศษแห่งประเทศไทยจะต้องตราพระราชบัญญัติเพื่อเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามนัยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ แทน นอกจากนั้น แม้ในกรณีที่ยังมีความจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นใหม่ ก็ไม่มีผลให้สามารถคำนวณเงินค่าทดแทนย้อนหลังไปถึงวันตราพระราชกฤษฎีกาฉบับแรกได้ เพราะจะก่อให้เกิดการกำหนดราคาที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกเวนคืน อันเป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ และบทบัญญัติมาตรา ๔๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๑

^{๑๐}หนังสือการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ด่วนที่สุด ที่ กทพ ๑๐/๑๒๙๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การชี้แจงข้อเท็จจริงในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่อำเภอบางพลี อำเภอบางพลี อำเภอบางพลี อำเภอบางพลี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ.